

หยุดนิ่งแหละก่อเกื้อ บารมี
สุดยอดดงร้างแบตเตอร์ หมดเชื้อ
ยิ่งหยุดยิ่งทับทวิ บุญเพิ่ม
บุญใหม่นักจ้อ อวยให้สุขอนันต์

ตะวันธรรม

บุญพลังแห่ง ความสุขและความสำเร็จ

วันอาทิตย์ที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๑

ตั้งใจหลับตาเจริญสมาธิภาวนากันนะ หลับตาเบา ๆ พอสบาย ๆ ผ่อนคลายทุกส่วนของร่างกายของเราทั้งเนื้อทั้งตัว ให้มีความรู้สึกสบาย ๆ ทำใจให้เบิกบาน แ่มชื่น ให้สะอาดบริสุทธิ์ ผ่องใส ไร้กังวลในทุกสิ่ง ทั้งทุกอย่าง วางทุกสิ่ง แล้วก็รวมใจไปหยุดนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งอยู่ในกลางท้องของเรา ในระดับที่เหนือจากสะดือขึ้นมา ๒ นิ้วมือ อย่างเบาสบาย

บุญพลั้งแห่งความสุขและความสำเร็จ

นึกถึงบุญที่เราทำผ่านมานับภพนับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งถึงปัจจุบันชาตินี้ มารวมเป็นดวงบุญใส ๆ กลมรอบตัวเหมือนดวงแก้วใสบริสุทธิ์ ประดุจเพชรที่เจียรไนแล้ว ไม่มีตำหนิเลย ความสว่างอย่างน้อยก็เหมือนดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวันแล้วก็สว่างเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ เป็นดวงบุญใส ๆ ติดอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของเรา

ในกลางดวงบุญจะเป็นบุญธาตุ ซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา ตั้งแต่ปฐมจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ บุญธาตุที่กลั่นมาจากการทำความดี ทั้งทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น ไม่ว่าจะทางโลกหรือทางธรรมก็ตาม ที่เราได้ให้วัตถุทาน จนกระทั่งให้วิทยาทาน อภัยทาน ธรรมทาน เป็นต้น ทุก ๆ บุญเลย ศีลที่เรารักษา ภาวนาที่เราเจริญ คือฝึกใจหยุดนิ่ง กับบุญที่อยู่ในบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ* เช่น ชวนคนมาทำความดี หรือทำความเห็นให้ตรงต่อหนทางพระนิพพาน เป็นต้น

บุญนี้แหละ เป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา จะติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ของทุกกายเลย ทั้งกายมนุษย์หยาบ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กระทั่งถึงกายธรรม ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ที่มีความใสความบริสุทธิ์ ไตใหญ่แตกต่างกันไป ยกตัวอย่าง เช่น

ดวงบุญที่อยู่ในกายมนุษย์หยาบของเรา เวลาทำให้เกิด กายละเอียดก็มาพร้อมกับดวงบุญนี้ เมื่อผ่านกรรมวิบากมารดาออกมาเป็นกายมนุษย์ ดวงบุญก็จะปรุงแต่งให้เรามีสมบัติติดมาด้วย

รูปสมบัติ จะมีรูปกายตามกำลังแห่งบุญ ถ้ามีวิบัติเจือกายมนุษย์หยาบก็จะพิการ อย่างนี้เป็นต้น ถ้าได้รูปสมบัติที่ดีไม่ว่าเป็นชายหรือหญิง ก็จะได้ร่างกายที่สมส่วน แข็งแรง มีโรคน้อย อายุยืนยาว มีวรรณะผ่องใส อายุ วรรณะ สุข พละ รวมประชุมอยู่ในรูปสมบัติ

ทรัพย์สมบัติ ก็ตั้งแต่อาหารหวานคาว เสื้อผ้า ที่อยู่อาศัย ทรัพย์สินเงินทอง พวกพ้อง บริวาร ยารักษาโรค ลาภยศสรรเสริญ เป็นต้น

คุณสมบัติ ก็คือมีดวงปัญญาที่สอนตัวเองได้ มีความรู้ดี ความสามารถดี มีความประพฤติดี เบื้องปราดแทงตลอดในศาสตร์ทั้งปวงทั้งทางโลกและทางธรรม

*บุญกิริยาวัตถุ ๑๐

๑. ทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการบริจาคทาน
๒. สีลมัย บุญที่สำเร็จด้วยการรักษาศีล
๓. ภาวนามัย บุญที่สำเร็จด้วยการเจริญภาวนา
๔. อปายณมัย บุญที่สำเร็จด้วยการประพฤติอ่อนน้อม
๕. ไวยยาวัจจมัย บุญที่สำเร็จด้วยการชวนช่วยในกิจการที่ชอบ
๖. ปัตติทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการให้ส่วนบุญ
๗. ปัตตานุโมทนา มัย บุญที่สำเร็จด้วยการอนุโมทนาส่วนบุญ
๘. ธัมมัสสวนมัย บุญที่สำเร็จด้วยการฟังธรรม
๙. ธัมมเทศนามัย บุญที่สำเร็จด้วยการแสดงธรรม
๑๐. ทิฏฐชุกกรรม บุญที่สำเร็จด้วยการทำความเห็นให้ตรง (เชื่อว่า บาป-บุญมี, นรก-สวรรค์มี, ชาตินี้-ชาติหน้ามี, เชื่อหลักไตรลักษณ์ อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา)

สมบัติทั้งสามนี้จะติดมาในดวงบุญกับกายมนุษย์หยาบเป็น
ชนกรรมนำไปเกิดตามกำลังแห่งบุญ ถ้าเราสั่งสมบุญตอน
เป็นกายมนุษย์หยาบ บุญก็ติดตรงกลางนั้นเป็นดวงใส ๆ แต่
ชนกรรมนั้นจะค่อย ๆ หดไป เนื่องจากเป็นบุญเก่า เหมือน
พลังอาหารที่จะส่งผลให้เราใช้ชีวิตอยู่ในโลก ถ้าใช้เพื่อเป็นบุญ
ต่อบุญ สมบัติต่อสมบัติ ก็จะมีดวงบุญดวงใหม่ติดอยู่ในกลาง
กายชั้น ๆ กันอยู่

เมื่อกำลังบุญเก่าหมดก็หมดอายุขัย กำลังบุญใหม่ก็ติดอยู่
ในกลางกายส่งต่อไปถึงกายมนุษย์ละเอียด เมื่อเดินออกจากฐาน
ต่าง ๆ คำว่า “เดิน” ไม่ได้หมายถึงก้าวเท้าเดินนะ แต่หมายถึง
เคลื่อนหลุดออกไปตามฐานต่าง ๆ จากฐานที่ ๗ ไปฐานที่ ๖
(ที่ระดับสะดือ) ฐานที่ ๕ (ปากช่องคอ) ฐานที่ ๔ (เพดานปาก)
ฐานที่ ๓ (กลางกัศิระชะ) ฐานที่ ๒ (ที่หัตถาหึงซ้าย ซ้ายขวา)
ฐานที่ ๑ (ปากช่องจมูก) หลุดออกไปก็เป็นกายมนุษย์ละเอียด
ไปแสวงหาที่เกิดใหม่ เมื่อไปอยู่ในภพภูมิไหนที่เหมาะสมตาม
กำลังแห่งบุญกายนั้นดับไป ก็จะมีดวงบุญอีกกายหนึ่งตามภพภูมิ
นั้นบังเกิดขึ้นแทน

เช่น บังเกิดในเทวโลกจะด้วยวิธีการใดก็ตาม เกิดแล้วโต
ทันที เรียกว่า โอปปาติกะ ดวงบุญที่อยู่ในกายทิพย์ก็จะเปิดขึ้น
ใช้ เมื่อใช้แล้วเราก็จะได้กายเป็นทิพย์ มีเครื่องประดับ มีทิพย

สมบัติ มีวิมาน พวกพ้อง บริวาร อะไรต่าง ๆ เหล่านั้นเป็นต้น
ซึ่งมาจากบุญที่เราสั่งสมมาตอนเป็นกายมนุษย์หยาบ ดวงบุญ
จะติดอยู่ตรงกลางเป็นดวงใส ๆ

ถ้าจะได้นิพพานสมบัติ บุญนี้ก็ส่งผลไปถึงกายธรรม บุญ
อยู่ในกลางกายธรรมก็พริบขึ้นมา ก็จะดูเห็นจำคิรู้เราตกศูนย์
ไปสู่กายนั้นพริบ เป็นกายพระอริยเจ้าตามกำลังแห่งบารมี เช่น
เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์
เป็นต้น นี่คือ มนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และนิพพานสมบัติ

อานิสงส์การเป็นผู้นำบุญ

บุญเกี่ยวกับเรื่องกุศล ถ้าคิดด้วยตัวเอง มีกุศลศรัทธาด้วย
ตัวเอง สอนตัวเองได้ บอกตัวเองได้ ชักชวนตัวเองได้ เป็นแหล่ง
กำเนิดแห่งความคิด คำพูด แล้วก็ทำด้วยตัวเอง กำลังบุญนี้จะ
แรงกล้ามาก และถ้าไปชวนคนอื่นเขาทำด้วยก็จะมีบุญที่จะเป็น
ผู้นำ ไปชวนคนทำความดี มีพวกพ้องบริวาร ที่เราชวนมานั้น
ก็ตามกำลังบุญ ถ้ามาด้วยความปิติยินดี ปลื้มใจ ดีใจ บุญก็ได้
เต็มที่

ถ้าถวายวัตถุทาน จตุปัจจัยไทยธรรม ก็จะมีทรัพย์ไปตาม
กำลังแห่งบุญ ถ้าประธานก็จะได้เป็นผู้นำของชุมชนตามกำลัง
แห่งบุญ เช่น ถ้าเทียบสมัยนี้กำลังบุญส่งเป็น อบต. บ้าง เป็น

ผู้ว่า เป็นปลัดกระทรวง เป็นรัฐมนตรี เป็นนายก เป็นพระราชา ในแต่ละยุคสมัยบ้าง อะไรต่าง ๆ เหล่านี้ เป็นเพราะผลบุญที่เกิดจากการเป็นผู้นำบุญชวนคนทำความดี จะมีพรรค มีพวก มีบริวารสมบัติเกิดขึ้น

ในเทวโลกก็จะมีบริวารมาก มีทิพยสมบัติมาก เป็นเทวดา ที่มีศักดิ์ใหญ่ ไปไหนก็จะได้รับความเคารพเลื่อมใส หลีกทางให้ บุญที่เป็นผู้นำที่คิดด้วยตัวเอง แต่ถ้าคนอื่นเขาชวนทำแต่ทำเต็มที่ กำลังบุญก็จะหย่อนมาหน่อย ถ้าจากนายกก็มาเป็นรองนายก อย่างนี้เป็นต้น แต่ที่จะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตนั้นเป็นไม่มี เพราะสั่งสมบุญกันไปอย่างนี้

โดยเฉพาะบุญกฐินซึ่งเป็นกาลทาน ปีหนึ่งมีครั้งเดียว เป็นการสนับสนุนให้พระที่ออกพรรษาแล้วได้อานิสงส์เต็มทีตามพระวินัย เราไปทอดกฐินทำให้พระสมปรารถนา เราก็จะสมปรารถนาด้วย ก็จะมีทรัพย์มาก ได้เกิดในร่มเงาพระพุทธศาสนา แล้วก็มีทุกสิ่งที่มีบุญในกาลก่อนเขามีกันตามกำลังแห่งบุญ

การได้เกิดในร่มเงาพระพุทธศาสนา

การได้เกิดในร่มเงาพระพุทธศาสนา ก็จะทำให้เราได้ศึกษา เรียนรู้คำสอนจากท่านผู้ที่ฝึกตนพัฒนาตนจนกระทั่งหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ได้รับความรู้จากผู้ทั้งหมดกิเลสแล้ว ก็จะทำให้

เราได้ความรู้ที่แท้จริง ทำให้การดำเนินชีวิตถูกต้อง ปิดอบายไป
สวรรค์ มีสุขในปัจจุบันและก็ได้บรรลุมรรคผลนิพพานตามไป
ด้วย เพราะทำตามคำสอนของผู้ที่ดำเนินชีวิตถูกต้อง นำใจมา
สู่ตำแหน่งที่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นเวลาจะคิดก็คิดถูกต้อง พุด
ถูกต้อง ทำถูกต้อง สิ่งที่ถูกต้องดีงามก็จะบังเกิดขึ้นกับตัวเอง

แต่ถ้าไม่ได้เกิดในร่มเงาพระพุทธศาสนาก็ได้ความรู้ที่
ไม่สมบูรณ์ เป็นความรู้ที่ถูกต้องน้อย ผิดพลาดมาก ความผิด
พลาดก็จะทำให้ดำเนินชีวิตผิดพลาดซึ่งก็จะมีอบายภูมิรองรับ
เป็นสิ่งที่อันตรายอย่างยิ่ง

เพราะฉะนั้น การเกิดในร่มเงาพระพุทธศาสนาถือว่ามียุญ
มาก ที่นี้จะเกิดอย่างนี้ได้ก็ต้องมีสายบุญกับพระพุทธศาสนา
เช่น มาบวชหรือทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ในฐานะเป็นคฤหัสถ์
เป็นญาติโยม อย่างนี้เป็นต้น สายบุญนี้ก็จะเชื่อมโยงกับพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านบังเกิดขึ้นที่ไหนเราก็จะไปเกิดที่นั่น หรือ
ไปเกิดอยู่ในความรู้อะไรของพระองค์ แม้ท่านดับขันธปรินิพพานไป
แล้ว แต่พระธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ก็ตกทอดมาถึงพระสงฆ์
ซึ่งทรงจำศึกษาเอาไว้ เป็นตัวแทนของท่านก็เป็นประหนึ่งท่าน
ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ เราก็จะได้ศึกษาเรียนรู้ดำเนินชีวิตได้ถูก
ต้อง เช่นเดียวกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็แปลว่าเราก็ปิดอบาย
เปิดประตูสวรรค์ให้กับตัวเอง มีสุขในปัจจุบันแล้วก็ได้สมบัติ
ทั้งสามติดไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่พระนิพพาน ถ้ามุ่ง

ไปที่สุดแห่งธรรมก็จะก้าวเดินทางต่อไปถึงที่สุดแห่งธรรม เพราะฉะนั้นบุญเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องสั่งสม ทำบ่อย ๆ เพราะเราใช้บุญกำหนดเปลื้องไปบ่อย ๆ บุญใหม่ก็ต้องสั่งสมบ่อย ๆ

เรามีช่วงโอกาสสั่งสมบุญ เฉพาะตอนเป็นกายมนุษย์หยาบเท่านั้น ซึ่งในยุคนี้ก็เป็นช่วงสั้น ๆ เราไม่ได้มาเกิดในยุคของมนุษย์ที่มีอายุยืนเป็นหมื่นปี หรือหลายหมื่นปี เพราะฉะนั้นช่วงสั้น ๆ นี้แหละเป็นช่วงสั่งสมบุญ แต่ช่วงเสวยผลบุญนั้นยาวนานตามกำลังแห่งบุญ แต่ถ้าเกิดในยุคที่มนุษย์มีอายุขัยสั้น มันก็มีช่วงสั้นในการสั่งสมบุญ การอยู่ในเทวโลกก็จะสั้นกว่าผู้ที่ได้สั่งสมบุญยาวนานในสมัยกับไขขึ้นที่มีอายุยืนยาว นี่ก็เป็นเรื่องที่เราโชคดีที่มาเกิดอยู่ในร่มเงาพระพุทธานุภาพ ได้ศึกษาเรียนรู้ในสิ่งเหล่านี้ ที่ไม่มีในคำสอนของความเชื่ออื่น ๆ

ดังนั้น การเกิดในร่มเงาพระพุทธานุภาพนี้ จึงเป็นบุญลาภ และมีความสำคัญกับตัวเราอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นให้ลูกทุกคนนึกถึงบุญที่เราทำผ่านมา ด้วยใจที่ปลื้มปิติยินดี ใจเราจะได้ใส ๆ บริสุทธิ์ จนกระทั่งความบริสุทธิ์ปรากฏเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นดวงใส ๆ ติดอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

สิ่งที่เราจะต้องทำต่อไปคือ ทำให้ดวงบุญนี้ใสในใสหนักยิ่งขึ้น โดยการหยุดใจในกลางดวงบุญนั้น หยุดในหยุด นิ่งในนิ่งกลางดวงบุญนั้น จากนั้นหลวม ๆ ก็มานิ่งแน่น คือนิ่งอย่าง

นั่นจนกระทั่งความคิดอื่นดึงใจเราหลุดไปไม่ได้ใจของเราก็จะได้
ใสบริสุทธิ์ อยู่ตรงกลางกาย ดวงบุญยิ่งใสในใสเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ
สมบัติต่าง ๆ รูปสมบัติ ทวิพัสสมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ
สรรเสริญ สุข มรรคผล นิพพาน ก็จะมีบังเกิดขึ้นกับเราเร็วขึ้น มี
ปริมาณมากขึ้น ทั้งปริมาณ คุณภาพ คุณค่า เหมือนผู้มีบุญใน
กาลก่อนอย่างนั้น ยิ่งใสในใส ใสในใส หนักเพิ่มขึ้นไปอีก ก็ยิ่ง
มีอานุภาพมากขึ้น โตใหญ่เพิ่มขึ้น ยิ่งหยุดยิ่งนิ่ง ยิ่งขยายดวง
บุญไม่มีหยุดยั้ง ดวงบุญจะขยายโตขึ้น ใสขึ้น จากดวงเล็ก ๆ
ที่ติดที่กลางกายก็โตขึ้นไปเรื่อย ๆ

จะปกครองดูแลตรงไหน ถ้าดวงบุญครอบ
ครองในเขตนั้นก็จะเป็นใหญ่ในเขตนั้น ถ้าดวง
บุญโตท่วมประเทศก็จะเป็นใหญ่ในประเทศ ถ้า
ท่วมโลกก็จะเป็นใหญ่ในโลก ถ้าท่วมไปถึงทวีป
ทั้ง ๔ ก็จะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ถ้าเลยโตใหญ่
กว่านั้นเข้าไปอีกก็จะเข้าสู่ความเป็นพระอริยเจ้า
กระทั่งเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเป็นดวง
ใส ๆ แล้วก็จะกลั่นลำดับส่วนไปเป็นบารมี

บารมี

เราได้ยินบ่อย ๆ ว่า มีบารมีอย่างนั้นอย่างนี้ แต่คำว่า “บารมี” นี้มีลักษณะอย่างไร เราก็ต้องรู้จัก มันจะอยู่ในกลางดวงบุญ เป็นจุดกึ่งกลาง จากดวงบุญโต ๆ ก็จะกลั่นไปเรื่อย ๆ เช่น ดวงบุญโตเท่าคืบหนึ่ง จะกลั่นไปเป็นดวงบารมี สักปลายนิ้วก้อย และกว่าบารมีทั้ง ๑๐ ทศ ๓๐ ทศ จะบริบูรณ์ ก็ต้องสั่งสมเพิ่มพูนไปเรื่อย ๆ จะเป็นชั้น ๆ ไป บารมีก็จะกลั่นต่อไปเป็นรัศมี ลำดับส่วนไปเรื่อย ๆ เป็นกำลัง เป็นฤทธิ์ เป็นอำนาจ เป็นสิทธิ เป็นเฉียบขาด เป็นชั้น ๆ เข้าไป

สิทธิเฉียบขาดก็มีอำนาจเบ็ดเสร็จทุกอย่าง หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ เป็นตัวของตัวเอง ได้อย่างสมบูรณ์ ถ้ายังไม่เต็มทีก็หย่อนลงมา ถ้าสิทธิเฉียบขาดในเมืองมนุษย์ก็เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มันจะหย่อน ๆ กันมาอย่างนี้ แต่

ทั้งหมดเริ่มจากดวงบุญใส ๆ นี่แหละค่ะ คือ
สิ่งที่เราจะต้องศึกษาเรียนรู้กันไป ฝึกฝนกันไป
เรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ภายหลังจากที่เราทำบุญไปแล้วก็ต้องมา
ตามระลึกนึกถึงแล้วก็ปลื้มใจทุกครั้งว่า เราตัดสินใจถูกแล้วว่า
เราได้สั่งสมบุญที่ผ่านมา แม้ทรัพย์ที่จะหามาได้ด้วยความ
ยากลำบาก หรืออาจจะตั้งกองกฐินกันมาได้มันก็ไม่ใช่ง่าย ต้อง
เหน็ดเหนื่อยออกเรี่ยวออกแรงอะไรต่าง ๆ เหล่านั้น เราทำได้
ใจก็ปลื้ม เวลาทำก็ปลื้มปีติ สุขใจ ดีใจ หลังจากทำแล้วนึกถึง
ที่รักก็ปลื้ม เราทำถูกหลักวิชาในแหล่งแห่งนี้อนานบุญ มองออก
ว่าตรงไหนเป็นแหล่งแห่งนี้อนานบุญ ตรงไหนไม่ใช่ แม้จะ
ทำทั่วไปก็ต้องรู้ว่าบุญหลักควรจะทำที่ใคร บุญรองถัดลงมา
ควรทำที่ใคร ไม่อย่างนั้นคำว่า ทักขิไณยบุคคลแหล่งแห่ง
นี้อนานบุญจะไม่มี

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแทงตลอดในเรื่องเหล่านี้ในขณะที่
ที่มนุษย์ยังมีกิเลสอยู่แต่ยังไม่ตลอด ความรู้จึงยังไม่สมบูรณ์ ก็
เห็นเฉพาะที่ดวงตาเขาเห็นเท่านั้น ดวงตาภายนอกเห็น แต่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามีดวงตาภายใน ธรรมจักขุ เห็นได้รอบตัวใน
เวลาเดียวกัน ทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต เห็นตลอดเส้นทางเกี่ยว
กับเรื่องบุญ จะก่อกำเนิดอย่างไร ตั้งอยู่อย่างไร จะส่งผลอย่างไร
ถึงจุดหมายปลายทาง

เพราะฉะนั้น พระองค์ก็จะแยกออกว่าบุญนี้ต้องทำ ควร
ทำกับใคร กับอะไร ดังนั้นคำว่า “เนื่อนาบุญ” คือ แหล่งแห่ง
ความบริสุทธิ์ พลังบริสุทธิ์อยู่ที่ตรงนั้น ท่านก็จะสั่งสอนด้วย
พระมหากรุณา ด้วยความรักและปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้ง
หลายอย่างแท้จริง ท่านไม่ปรารถนาอะไรเลย

เพราะฉะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าชี้ไปทางไหนว่าตรงนี้
เป็นเนื่อนาบุญ ให้ไปทำตรงนั้นก่อน ส่วนที่อื่นที่ไม่ใช่เนื่อนาบุญ
ก็ทำด้วย จะสงเคราะห์โลกก็ทำด้วย เพราะเราต้องอยู่กับ
มนุษย์ ต้องเกื้อกูลกัน แต่ต้องรู้ว่าเนื่อนาบุญอยู่ตรงไหน แล้ว
ก็ทำทั้งสองอย่างควบคู่กันไปจึงจะสมบูรณ์

เพราะฉะนั้น ตอนนี้ก็ให้ลูกทุกคนตรึกนึกถึงบุญว่า เรา
ทำกุศลหลักวิชาแล้ว ทำกับเนื่อนาบุญ ทำกับพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ฯ ทำกับคณะสงฆ์ตามวัดวาอารามต่าง ๆ ซึ่ง
มีความสำคัญที่เกี่ยวพันกับพระพุทธศาสนา ทำกับวัดที่กำลัง
จะล่มสลายให้ฟื้นฟูกลับมาใหม่ ที่เราได้สมมติเรียกว่า “กุสิน
สัมฤทธิ์” เราฟื้นขึ้นมาอีก เหมือนวัดที่กำลังโคมา เหมือนคน
โคมาปลุกให้ฟื้นคืนมาใหม่ให้เป็นที่พึ่งกับมนุษย์และเทวดาใหม่
เป็นที่พึ่งแก่นักบวชแก่บรรพชิตใหม่

บุญเหล่านี้มีอันสงส์ มีอานุภาพอันไม่มีประมาณทั้งสิ้น
เทวดาเขามองเห็น เขาชื่นชมอนุโมทนาสาธุการ บัณฑิต
นักปราชญ์ที่เป็นผู้รู้มองเห็นก็ชื่นใจ ปิติใจ เราก็นึกถึงบุญอย่าง
นี้นะ

พระเทพญาณมหามุนี

